

Rozjímanie na utorok 1. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na utorok 1. týždňa v pôstnom období. Navrhované témy sú: prosíme, aby sme posvätili Božie meno; môžeme odpúšťať, pretože nám bolo odpustené; Božou vôľou je milovať nás.

„OTČE NÁŠ, KTORÝ SI na nebesiach, posväť sa meno tvoje“ (Mt 6, 9). Táto prosba je prvou z vecí, o ktoré nás Ježiš učí prosiť. Prosíme, aby sme mohli „posvätiť jeho meno“ nie preto, že to Boh potrebuje, ale preto, že je to pre nás to najlepšie; Pán nás učí

modliť sa správnym spôsobom, aby sme s ním mohli byť šťastní. Pôstne obdobie je vhodným časom na to, aby sme zintenzívnili svoju modlitbu, aby sme lepšie počúvali Ducha Svätého v nás; a tak nám opäť kladie na pery modlitbu Otče náš.

Čo to znamená, aby bolo Božie meno posvätené? Ako môžeme Bohu niečo pridať? Môžeme nanajvýš uznať Božiu svätosť, nejakým spôsobom pochopiť jeho nekonečnú dobrotu.

„Božia sláva spočíva v tom, že človek žije“[\[1\]](#), hovorí svätý Irenej. Aká je to radosť, keď človek spozná, že je predmetom takejto láskavej záľuby!

„Akú dôveru, aký pokoj a aký optimizmus vám uprostred ťažkostí dodá pocit, že ste deťmi Otca, ktorý všetko vie a všetko môže“[\[2\]](#).

Prosby nasledujú jedna za druhou v modlitbe Otče náš, ktorú Ježiš učí svojich učeníkov. Predchádza im upozornenie, ktoré nás uvádza do

atmosféry dôvernosti a dôvery s Bohom, predtým pre človeka nemysliteľnej: „Váš Otec vie, čo potrebujete, skôr než ho o to požiadate“ (Mt 6, 8). Naša modlitba nemá za cieľ zmeniť Božie plány, múdre od večnosti; hoci Boh s ňou reálnym, ale tajomným spôsobom počíta pri ich uskutočňovaní. Modlitbou nás Boh privádza k pochopeniu svojej nekonečnej dobroty. Chce, aby „naša túžba bola skúšaná v modlitbe. Takto nás pripravuje na prijatie toho, čo je pripravený nám dať“[3].

V CELEJ MODLITBE PÁNA možno povedať, že pre nás ľudí je povinná len jedna činnosť. Keď prosíme Boha, aby nám odpustil, zabezpečujeme, aby sme „aj my odpustili svojim vinníkom“ (Mt 6, 12). Môže sa zdať, že je to len podmienka, ale je to oveľa

viac. V skutočnosti nás Božie odpustenie predchádza. V istom zmysle sme schopní odpúšťať, milovať do takej miery len preto, že nám bolo najprv odpustené. „Lásku nevytvárame my; zaplavuje nás s milosťou Božou: *pretože On nás miloval prvý* (Porov. 1 Jn 4, 10). Je treba nechať sa touto nádhernou pravdou predchnúť: *Ak môžeme milovať Boha, je to preto, že Boh si zamiloval nás* (Origenes, *Commentarii in Epistolam ad Romanos*, 4, 9 (PG 14, 977). Všetci, ty i ja teda môžeme priam rozhadzovať lásku pre tých, čo nás obklopujú, pretože sme boli skrze lásku Otca zrodení k viere“[4].

Odpustenie je božský čin par excellence. Zahŕňa navrátenie do pôvodného stavu toho, kto bol urazený. „Boh je radostný! A v čom spočíva Božia radosť? Božia radosť je odpúšťať (...) Je to radosť pastiera, ktorý nájde svoje ovce; radosť ženy,

ktorá nájde svoju mincu; je to radosť otca, ktorý privíta doma svojho syna, ktorý sa stratil, ktorý bol ako mŕtvy, a ožil, vrátil sa domov. Tu je celé evanjelium!“[5]. Keď poznáme Božiu radosť z toho, že nám odpúšťa, keď zažívame jeho nekonečnú dostupnosť, je logické, že cítime potrebu robiť to isté pre druhých; chceme byť súčasťou tejto radosti. „Aby ste sa naučili odpúšťať,“ radil svätý Josemaría, „chodte na spoveď, s láskou, s oddanosťou, a tam nájdete pokoj, silu premáhať sa a milovať“[6].

„BUĎ VÔĽA TVOJA ako v nebi, tak aj na zemi“ (Mt 6, 10). Možno si myslíme, že Božia vôľa je len niečo, čo od nás chce. Zabúdame však, že hlavným prejavom jeho plánu pre nás je to, že nás miluje a že jedným z dôsledkov tejto lásky je, že nám ponúka tisíc spôsobov, ako nás

naplniť svojím životom: sviatosti, vzťahy s ľuďmi okolo nás, modlitba, prikázania, atď. Prosbou „nech sa stane jeho vôľa“ ho prosíme, aby nám aspoň čiastočne dal milosť nechať sa touto láskou zasiahnuť. A na to nás Ježiš pozýva, aby sme prosili aj o náš každodenný chlieb, jeho telo a krv. Toto je Otcova vôľa: aby jeho deti boli čo najviac zjednotené.

„Nech sa vo vašom živote deje čokoľvek,“ kázal svätý Josemaría, „nech je to akokoľvek smutné, temné a dokonca odporné, rýchlo prejdite týmto myšlienkovým procesom: Boh je môj Otec, Boh ma miluje viac, ako všetky matky na svete dohromady môžu milovať svoje deti. Môj Otec Boh je navyše vševediaci a všemohúci. Preto všetko, čo sa deje, je pre dobro veci. Uvidíte, aký pokoj, deti moje, aký úsmev rozžiari vaše ústa, aj keď sa vaša tvár bude kúpať v slzách“[\[7\]](#).

Skutočnosť, že prosíme, aby sa stala Božia vôľa, neruší našu vlastnú vôľu. „Sila milosti sa musí spájať s našimi skutkami milosrdenstva, ktoré sme povolaní žiť, aby sme vydávali svedectvo o tom, aká veľká je Božia láska“[8] , najmä počas pôstu. Panna Mária, dcéra Boha Otca, sa určite mnohokrát modlila Otče náš. Už vyslovila svoje osobné „nech sa stane“ a bola prekvapená, ako skutočnosť prekonala jej najsmelšie očakávania. Naša Matka bola svedkom sebadarovania svojho syna a možno sa potešila, keď ho prijala v Eucharistii. Môžeme ju prosiť, aby nám dala pochopiť a vychutnať Ježišove slová.

[1] Svätý Irenej, *Proti heretikom*, Kniha 4, 20,5-7.

[2] Svätý Josemaría, *Listy 29*, bod 60.

[3] Svätý Augustín, *Epištola 130*, 8, 17.

[4] Svätý Josemaría, *Boží priatelía*, bod 229.

[5] František, *Anjel Pána*, 15-IX-2013.

[6] Svätý Josemaría, 2-VI-1974, citované v Javier Echevarría, *Memoria del Beato Josemaría Escrivá*, s.194.

[7] Svätý Josemaría, citované v Julián Herranz, *Dios y audacia. Mi juventud junto a san Josemaría*, s. 166-167.

[8] František, *Audiencia*, 29-IX-2021.

.....